

אילנה במיכה לב, שהיה אז רב־חובל, הצעיר ביותר בצי המיסחרי הישראלי: צעיר גבוה, נאה, רווק מבוקש ובן לאחת הממשחות המכובדות ביותר של חיפה. "היו לי אז המון חברים אחרים, והיה אפילו בחור אחד שאותו אהבתי יותר מכך. למי סמפרת היום אילנה. היתה לי אז חברה שרציתי אפילו להתחתן איתה", מספר היום מיכה. אולם השניים החליטו, בכל־זאת, להתחתן זה עם זה.

"הייתי אז בהריון ממיכה", סיפרה השיר בוע אילנה. "אבל לא בגלל זה התחתנתי איתו. אני בכל זאת אהבתי אותו, וקיוויתי שהיה לי טוב, למרות כל מיני סימנים מבשר־רעה שהיו לי עוד לפני הנישואין." גם מיכה וגם אילנה יודעים לספר על מיקרה שאירע להם עוד קודם הנישואין. סיפרה אילנה: "היינו אז בבית־הקקי של הוריו של מיכה, בטבריה. מיכה רחץ את המכונית שלו, ואני עזרתי לאמא שלו לניקות את הבית. אחרי שהוא גמר, הוא נכנס הביתה והודיע לי שלא תחנך אותי. הוא אמר אז כי כיוון שלא עזרתי לו לרחוץ את המכונית, אני אחיה בסוף רעיה רעה. גדהמתי, בכיתי והתחננתי בפניו שיסתור לי. הייתי אז בהריון די מתקדם, וכבר לא יכולתי לעשות הפלה. גם לא רציתי. רציתי את הילד. בסוף, מיכה הסכים לסלוח לי." למיכה יש גירסה משלו על פרשת טבריה:

יה: "ביקשתי מאילנה להתחנך את הצינור של המים בזמן שאני רוחץ את המכונית, והיא לא הסכימה. אז הבנתי עם איה אשה אני הולך להתחתן, אבל בסוף חשבתי שהיא תהיה בסדר, ושוכנעתי בכל־זאת להתחתן איתה." לא רק הסימנים המוקדמים היו מבשרי רעות. גם נישואיהם של שני הצעירים הפינם החלו ברגל שמאל. "לירחי־הדבש נסענו לאילנה, ורבונו כל הזמן", סיפרה אילנה. "בדרך חזרה שלף מיכה כריז, ואכל אותו. אני הייתי רעבה, אבל לא היו יותר כריכים באוטו. ביקשתי ממנו שנעצור לאכול משהו בדרך. רק אחרי מריבה הגונה הוא הסכים לבסוף לעצור, וקנה לי כריז. מיכה רצה לעבור דרך מצדה, וכשי הגענו למצדה כבר היה מאוחר מכדי לעלות. הוא החל לקלל אותי על שבגלל הכריז שלי הפסדנו את מצדה, וכשהגענו בסוף המלון בבאר־שבע, הוא לא דיבר איתי כל הלילה ולא ישן איתי בחדר. מובן שלמיכה יש גירסה משלו: "ביקשתי ממנה לאכול אחרי הביקור במצדה, כדי שלא נאחר, אבל היא התעקשה. בגלל הפסדתי את מצדה, שעוד לא הייתי בה אף פעם קודם לכן."

"לא יכולתי להתגרש ממנו. הייתי אז בהריון, ורציתי מאוד את הילד. מיכה לא היה נשוי קודם־לכן, אבל אני כן. ידעתי מה פירושם של חיי־נישואין, וידעתי שהנישואים עם מיכה יהיו לי גיהנום. אבל קיוויתי. כל מה שרציתי אז, וכל מה שאני רוצה היום, זה בית חם וטוב — בשביל זה הייתי מוכנה למחול על כבודי, מספרת היום אילנה.

חיים המשותפים של אילנה ומיכה נמ' שכו כך לאורך השנים. מיכה היה מפלג ליתנים, ומשאיר את אילנה לבדה בארץ. דירתם היתה סמוכה לבית הוריו של מיכה, כך שהיא הייתה עדיין בחוץ המישפחה גם כשמיכה לא נמצא לידה.

המריבות ביניהם לא פסקו. "היו תקרי פות שהיו אליה נפסל אלי בגלל שטויות, ודורש ממני לעזוב את חדר־השינה המי שותף שלנו למשך שבועות ארוכים. כדי לא לריב איתו, הייתי עושה את זה ועוברת לישון בסלון. בינתיים גולדו לי עוד שתי בנות, נוסף על האחת שכבר היתה לנו. עם שלוש בנות לא כדאי לריב עם בעל. שאינו מהסס לצעוק, לקלל כמו בשוק ואפילו להרביץ. הייתי נכנעת לכל השיגעונות שלו."

למיכה גירסה משלו על חיייהם המי שותפים: "כל מיני דברים קטנים שבעל רוצה שאשתו תעשה, היא אף פעם לא עשתה. כשהייתי מבקש ממנה להכין אר כל, היא היתה נותנת לי את השאריות של האוכל של הילדות. אני לא אוהב קציצות. מה אפשר לעשות? התחננתי לפניה לשים כמה בקוקי־בירה במקרר. אני אוהב לשותח בירה קרה. אבל אף פעם לא היתה לי בירה שם."

כלפי חוץ ניראה הווג לב כווג מושקם, הם יפים, עשירים, אורחים מבוקשים בכל מסיבה שנערכה על הכרמל. רק ידי דיהם הקרובים, ביניהם אופירה וח"כ יצחק נבו, ואילנה ועדי בראונר — מי ששתה פרסם לאחרונה כתובע במישפט של עמוס ברנס, החשוד ברצח רחל הלר — רק אלה ידעו כי חיי־הנישואין שלהם מעוררים, וכי הברק והזהר היוצניים בלבד, כל אותה תקופה הוא היה מכה אותי.

אבל אני שתקתי", סיפרה השבוע אילנה, "הייתי מחזירה לו, בועטת בו, מכה אותו, רק כדי שינח לי. אבל הוא תמיד היה חוזר לסורו". גירסתו של מיכה: "היא היתה מכה אותי, מתנפלת עלי ומנסה תמיד לפגוע דווקא בביצים."

מי הרביץ למי?

מה שגמר לי את חיי־הנישואין היו שתי האוניות, ולנטינה פי ואולימפוס", סיפרה השבוע אילנה. "מיכה, שעד לאותה תקופה היה רב־חובל, החליט שהוא צריך להיות גם בעל אוניות. הוא תמיד היה אומר לי: יש כל מיני אנשים שהם פחות ממני ויש להם אוניות. גם אני רוצה אוניות". בסוף הוא הכש לעצמו,

בלונדון חרוקת. בספטמבר לפני שנה נסעו אילנה ומיכה, עם שתיים מבנותיהם, ללונדון. טיול בין מיספר חודשים. גרנו אצל חברים. סיפרה אילנה. "כעבור כמה ימים מיכה רב איתי, לקח את הי מיוזדות, ובלי לומר לי מילה עזב את הבית והלך למלון. לי לא נשארה ברירה. לא היתה לי פרוטה בכיס. חזרתי ארצה עם שתי הילדות. כעבור חודשיים הגיע מיכה לארץ, מבלי ששלח לי אפילו גלויה משך כל הזמן הזה. מייד אחרי שהוא הגיע לארץ, התחלנו עם המישפטים של הגירושין."

למיכה יש גירסה משלו על פרשת לונדון: "מייד כשהגענו ללונדון, אילנה חיפה שה לריב איתי. היינו אצל חברים משותפים. ולא היה לי נעים מכל העניין. יום אחד היא לקחה את המיוזדות ואת הבנות, והלכה לגור במלון. אני לא יכולתי להי"

הוצג מישפטי

ציולם של אילנה לב כפי שצולם בשבוע שעבר על־ידי בעלה רב־חובל מיכה לב בעת התפרצותו של מיכה לבית מאהבה של אילנה. מיכה וידידיו, חמושים באקדח גזו פרצו לדירה לצלם את אילנה.

שאר במצב זה אצל החברים, וחלכתי גם כן למלון. אחרי שהיה היתה כמה ימים בלונדון. היא סטה לארץ. כשהגעתי, חגשתי בקשה ראשונה לגס ממנה."

בשנה האחרונה הפכו בניהול מבקרים קבועים בבתי־הדין הרבניים והאזרחיים בחיפה. מישפטיהם התפשטו למישורים שונים, התפלגו למישפטים קטנים, כאשר בכל בעיית קטנה רק עורר־הדין של אחד מהצדדים לבית־המישפט, לבקש צו או החלטת.

אילנה חסכמה לבקשת הגס של מיכה. היא דרשה את הילדות, שהיו כח יקרות לה, את דירתם המשותפת או דירה אחרת באותו גודל, דמי־מונח חודשיים וסכום כסף חד־פעמי. טענתה של אילנה היתה שלמיכה יש רכוש רב, מחצית משתי ארניות השוות כמה מיליוני לירות, וכי לה מגיעה מחצית מרכוש זה.

מיכה הודיע בבית־המישפט כי הוא מוכן לשכור עבור אילנה דירה מתאימה, לפחות באותו גודל של דירתם המשותפת, ואף קיבל מבית־הדין צו המטיל עליו לשלם לאילנה ולילדות דמי־מונח חודשיים בסך 1800 לירות. כעבור חודשיים צדדים הועלה הסכום ל-2200 לירות ל־חודש.

לפי כמה חודשים חל מיספנה דרי מאתי במאבק הגירושין. מיכה טען כי החל חושד באילנה שהיא בגדת בו. אם טענה זו נכונה או לא, אין ספק כי מיכה זקוק לעדויות עבור בית־הדין הרבני, בדבר בגידותיה של אילנה בו, אם ברצונו להוכיח כי היא מופקרת ולהוציא את הילדות מרשותה.

משך תקופה ארוכה הייתי הבלש של עצמי", סיפר מיכה. "אילנה היתה יוצאת מן הבית בערב. אחרי שהייתי גומר להשכיב את הילדות, הייתי נוסע ומחפש את מכונית הווקסהול שלה ועוקב אחריה. ראיתי אותה יוצאת פעמים מיספר ממלון דן־כרמל ב־

שעה מאוחרת בלילה, וכן נפגשת עם אנשי שים שונים. לא היה לי ספק שהיא בגדתי ב־י."

"לא זו בלבד שהייתי יוצאת מתבית רק אחרי שהשכנתי את הילדות, אלא תמיד הייתי משאירה, על־יד הטלפון, פתק עם מיספר־הטלפון של חידויות שלי שאצלן הייתי מבלה". מסבירה אילנה. "אני ומיכה כבר היינו זוג־בנפרד, למרות שהוא עדיין המשיך להתגורר בבית על־פי עצת עורך־הדין שלו. אף פעם לא יצאתי עם בחור רים, אלא תמיד הלכתי לבתים של חברות ונשאות שלי, שלפני פרידתי ממיכה היו הן ותבעלים שלהן ידידים משותפים שלנו. בין השאר הרבתי לבלות אצל ולנטינה וואסילי פריבנס, השותף של מיכה בארץ. וזל זה לא יכולות להיות לו טענות." מיכה החליט לקחת חופשה מלילות־הגדודים שלו, בהם עקב אחרי אילנה, ונסע לאילנה. קודם נסיעתו הוא שכר את שיר רותי של הבלש הפרטי מבת־גלים, יגאל טריפון, כדי שימשיך לעקוב אחר אילנה. טריפון הטיל על חיים סדובסקי, המכנת עצמו לאחרונה בשם חיים שדה, לעקוב למענו אחר אילנה. סדובסקי, צעיר בן 25, הרפתקן חיפאי הממליך את דירותיו חדשות־לבקרים, עקב אחר אילנה, משך לילות אחדים, ואף דיווח למיכה, לאילנה, כי לילה אחד ישן אצל אילנה צעיר מזווקן. רק אחר־כן הסתבר, כי צעיר זה היה בן־דודה של אילנה.

מי בגד במי?

באחד הדיללות נקט סדובסקי יוזמה. הוא טילפן לאילנה, סיפר לה כי הוא בלש שהוצמד אליה, והציע לה לחיפוש. סקרנותה של אילנה התעוררה, והיא הזמינה אותו לביתה.

באותו לילה פרץ מיכה, שחזר בינתיים מאילנה, יחד עם מעבדיו של סדובסקי יגאל טריפון וידיד שלו יעקב חנוך, לתוך הדירה והיכה את אילנה נמרצות. לטענתו של מיכה, הוא תפס אותם עם סדובסקי כי כששניהם מעורטלים־למחצה. אילנה מכחישה זאת. טריפון אף דאג לצלם את הפריצה ואת האירוע, אולם מאוחר יותר הצהיר כי התמונות נשרפו.

אילנה מיהרה להתלונן במישטרה. די היה לה להראות את פרצופה הנפוח מ־מהלומות כדי שהמישטרה אאמין לה. אולם המישטרה סירבה לעצור את מיכה. עורכי־הדין של אילנה פנו בתלונה חריפה ל־מפקד מישטרה חיפה, ניצב מרדכי (מוס־קה) רון. לדיברי אילנה, המישטרה לא עצרה את מיכה בגלל הייחוס המישפחתי שלו. אביו של מיכה, דר אריק לב, הוא מלבד היותו חבר מועצת־העירייה, גם אחד האנשים החשובים בחיפה, ומקורב לצמרת המישטרה בעיר.

אילנה טוענת כי היא הוזהרת את רון וקציניו כי מאחר שמיכה לא נעצר, הוא יחזור על מעשיו וייתכן שבפעם הבאה יהיה אלים עוד יותר. אילנה גם טוענת כי הודיעה למישטרה שבידי מיכה נמצא אקדח־גזאים, בו הוא עלול להשתמש נגדה.

לפני כחודש ביצעה אילנה פעולת־תגמול. היא גילתה כי גם מיכה אינו טומן ידו בצלחת. היא גילתה ידידת של מיכה, ניצה מרון, מורה גרשח בן 35 ואם לילד בן 15. משך כמה לילות הציבו אים לנה וסדובסקי — שהפך בינתיים מהבלש הפרטי של מיכה לידידה האישי של אילנה — מעקב על ביתה של ניצה. באחד הי לילות הם גילו את מכוניתו של מיכה חונה ליד הבית.

אילנה, יחד עם סדובסקי וידיד נוסף בשם דוד עמאר, מיהרו לדירה. אילנה דפקה על הדלת אולם ניצה סירבה לפתוח. כשהתעקשה אילנה להיכנס לדירה, הוזי מינה ניצה מישטרה, למישטרה תחת ניצה את המלש. מיכה לא ניראה בדירה. לדעת אילנה הוא התחבא באחד אחדים הפנימיים של הדירה, ואילו מיכה טוען כי כלל לא היה שם.

בינתיים המשיך מיכה במעקב אחר אילנה. אחרי הכישלון שהיה לו עם הבלשים של טריפון, בפריצה הקודמת, הוא שכר שירותי חברת־ביוש אחרת, ש.א.ש. הי שיכת לקרול זינגר, אך המשיך לעקוב אחר אילנה גם בכוחות־עצמו.

ביום השני לפני שבוע גילו לו הבלשים, כי אילנה נמצאת יחד עם סדובסקי בחדרון שכור של סדובסקי, בשכונת חל־סה. את התחוללה הודיעה להראמתית ש־הרישה את חיפה כולה. אילנה נמצאת ברחוב, כשחצי־גופה העליון מעורטל, וי היא המומה לגמרי.